

SZILI JÓZSEF

Idegen

(Nyilas Atillának)

Talán ez volt a délutáni álom
vagy estébe hajlott a délután
gyerek voltam s vendégségbe mentem
egy társamhoz de bután és sután

még hogy én foglalkozzam vele
idegen volt minden s nagy félelem
magamtól hogy csak ennyi vagyok
s hogy ez a jelen végtelen

felnőtteskedett az apja ennyit értett
az az álmomban én voltam gyerek
vigyázzak tudtam nehogy bármit tőlük
magammal vigyek mikor elmegyek

de hova nem volt múltam sem jövőm sem
s akibe ébredtem annak pedig
ismeretlen volt ez az álmodott lét
s furcsa hogy ezzel most ismerkedik

Adagio cantabile

Tudom hogy meghalok ha egyszer jól megy
az *adagio cantabile* s akadt
idő mikor sokat kihagytam s látszik
beszámítódott még mindig vagyok
a játékom még mindig éktelen
kellene hozzá még egy évtized
pedig igyekszem vicces ez amúgy
ha most ítélnék életfogytanig
hamar elfogyna az a kis idő
bár az a kvartély hát nem is tudom
még nem próbáltam pedig néha már
azt hittem hogy ezt sem fogom megúszni
és úgy jövök ki ahogy Eörsi Pista
már vidáman mikor a parlamenti
könyvtár olvasójában összejöttünk
véletlen volt s már nem véletlen ez sem
majd legközelebb a Rákóczi út
teljes hosszában a Keletiig
mesélte az egy vesszős jelzőrendszert
a fordításban ott tartott s remélem
nem csak értetlen kérdéseim voltak
lehet-e ezt így utólag remélni
s remény-e a visszamenőleges

Vacsoraidő

Kígyóktól félek tehetetlenül
húz és taszít az öröklött iszony
akár egy szörnyű szakadék előtt
a Grand Canyonhoz úgy kiállni hogy
ne lehessen a vonzerőt kiállni
az e fajtának a sikló is kígyó
s a gyík se gyík parányi krokodil
kígyófélszemből nincs ami kigyógyít
pedig kamránkban a befőtt között
spirituszban egy évekig elállt
igaz csak sikló volt az istenadta

A méltóságos napszállat alatt
a part mentén egy késő nyárszaki
homokzátonyra tolom a hajót
magam alkotta vitorlásomat
büszkeségem haló porában is
s észreveszem hogy burványlik a víz
azt hittem ezt a szót is én csináltam
mígnem a tasi udvarlás után
a Kis-Dunán horgásztól hallom a
tört propellerrel zötyögő hajón
nem hittem hogy előttem létezett
szókincsem amúgy megvolt nélkülem
temérdek szó és milyen régiek
milyen szaporák s még fejlődnek is
a „zene” szónak többes száma lett
s kétségen kívül kihalt már a „két”
ha boltban mondom csak hetet jelent
agg számból úgy hallják hogy „h” a „k”
visszatérve a hiúságomat

így legyezgető elkalandozásból
észreveszem mint mondtam hogy a víz
burványlik a hajó két oldalán
s halad a menedékes part felé
a vízburványlás vele az ok is
két sikló siklik a sík víztükör
finoman emelkedő felszíne
alatt haladva csak alig sikolva
odébb a náddal benőtt part felé
fokozatosan egymást közelítve
köztük aztán előttük egy csapat
ezüstös hal szökik előbb a vízben
majd vergődve a nádtorzsak között
mintha tudnák de mit ér a tudás
a siklók szájukban keresztbe kapva
a kicsiknek viszik a nádba be
csodás volt ez a kerítő fogás
csodás ösztönű családgondozás
csodálatos halászat micsoda
agyműködés és együttműködés
a halaknak meg micsoda halál

A koraesti szúnyoghaddal küzdve
a padon mi is vacsorázni kezdtünk

Sárkány

A mások torka szakadtából ordítok
torkaim vannak barátom torkaim
hétfejű sárkány lettem égetni fog a vérem

Áll a baba áll

Az ebédlőasztal túlsó felén
a kép alatt a régi heverőn
Anett Barna és Mirella kiről
látszik hogy valamilyen terve van
maga alá vonja a lábait
nem mászni készül nincs is annyi hely
az apja karjába csimpaszkodik
nem az ölébe készül vár amíg
az izmaiban megfogalmazódik
ami a legősbiben emberi
a felegyenesedés kényszere
a súlytöbblet alatt a lábikó
még visszaroggyan csak ennyire telt
de nem nyughat tagjaiban nyomot
hagyott a gond s nyomul mint gondolat
hogy fel megint s a tudás hogy hogyan
még egy kísérlet s mint a gyertyaszál
a baba áll a kis Mirella áll